

Resolució 321/2017, de 22 de setembre

Número d'expedient de la reclamació: 307/2017.

Administració reclamada: Universitat Rovira i Virgili.

Informació reclamada: Diversa normativa interna.

Sentit de la resolució: Finalització per pèrdua sobrevinguda de l'objecte.

Resum: L'Administració facilita la informació sol·licitada durant la tramitació de la Reclamació, per la qual cosa aquesta perd el seu objecte i és procedent finalitzar el procediment.

Paraules clau: Universitat. Sancions. Lliurament extemporani. Pèrdua d'objecte.

Ponent: Elisabet Samarra i Gallego.

Antecedents

1. El 4 de juliol de 2017 entra a la GAIP la Reclamació 307/2017, presentada per un particular davant la Junta d'Andalusia el 29 de juny de 2017, contra la Universitat Rovira i Virgili i en relació amb la sol·licitud d'informació indicada a l'antecedent següent, de la qual no n'hauria obtingut resposta. La persona reclamant no sol·licita seguir el procediment de mediació regulat a l'article 42 de la Llei 19/2014, de 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBG).
2. La sol·licitud d'informació va ser adreçada a la Universitat amb data 8 de maig de 2017, i demanava l'accés al règim disciplinari de la Universitat (normativa sancionadora de la universitat i dels seus centres; aplicació de la normativa estatal; mecanismes de prevenció del bulling o mobbing, plagi o violència de gènere i normes o protocols específics per al control del frau en els exàmens) . Justificava la petició en la realització d'estudis de doctorat en dret administratiu en els quals s'analitza la situació actual del règim sancionador a les universitats espanyoles.
3. El 12 de juliol de 2017 la GAIP comunica a la Universitat Rovira i Virgili la presentació d'aquesta Reclamació i li demana que, en el termini de deu dies, li trameti un informe que reculli el seu posicionament i actuacions en relació amb la sol·licitud d'accés en què es fonamenta la reclamació, i que li en remeti l'expedient.
4. El 14 de juliol de 2017 la GAIP comunica a la persona reclamant que s'admet provisionalment a tràmit la reclamació, identifica la persona responsable de la seva tramitació, li indica els propers tràmits que se seguiran, així com les dades de contacte electrònic, per si vol fer-ne el seguiment.

5. L'1 d'agost té entrada a la GAIP l'escrit de la Universitat, que justifica el retard en la resposta a la persona reclamant en el fet que demanava una gran quantitat d'informació i que ha calgut l'elaboració d'informes per part dels serveis jurídics, però informa que amb data 26 de juliol s'ha tramès ja, per correu certificat, la informació a la persona reclamant. Adjunta còpia de l'escrit de resposta enviat.
6. El 10 d'agost de 2017 la GAIP trasllada aquesta resposta a la persona reclamant i li demana que confirmi la recepció de la informació i si considera que amb aquesta queda satisfeta la seva reclamació. Reitera la petició de conformitat amb data 16 d'agost, i en ambdós casos la persona reclamant confirma no haver rebut encara la informació tramesa per certificat postal, la qual cosa es justifica per part de la Universitat amb l'aportació del certificat de correus de devolució de la tramesa per absència del destinatari i per haver caducat sense que s'hagués recollit el sobre per part de la persona reclamant.
7. El 14 de setembre de 2017 la GAIP tramet a la persona reclamant la informació que li ha traslladat la Universitat com a resposta i li comunica que si en el termini de tres dies no al·lega el contrari, entendreà que es dóna per satisfeta amb la informació lliurada i finalitzarà el procediment de Reclamació. El 17 de setembre la persona reclamant confirma que ha rebut la informació.

Fonaments jurídics

1. Competència de la GAIP i admissibilitat de la Reclamació.

L'article 39.1 de la Llei 19/2014, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBG) estableix que les resolucions expressives o presumptes en matèria d'accés a la informació pública poden ser objecte de reclamació gratuïta i voluntària davant de la GAIP.

El fet que l'Administració reclamada sigui una universitat pública no és obstacle per a l'admissibilitat de la Reclamació i la competència de la GAIP per resoldre-la, d'acord amb el criteri en la Resolució de 23 de desembre de 2015, de finalització de la Reclamació 17/2015, que en el seu Fonament Jurídic 1 s'expressa així: *"L'article 3.1.c) de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBG), estableix expressament que aquesta llei és aplicable a les universitats públiques de Catalunya. Tanmateix, del tenor literal dels articles 73 i 74 LTAIPBG se'n podria deduir que la garantia de la reclamació davant de la GAIP en relació amb sol·licituds d'accés a la informació pública a les universitats públiques de Catalunya resta condicionada a què així ho estableixin per conveni les universitats interessades i la GAIP. Aquests dos preceptes regulen el règim de garanties aplicable a organismes i entitats públiques tan diversos com les entitats de dret públic, els consorcis, les societats i fundacions públiques, les universitats públiques, les corporacions de dret públic, les autoritats administratives independents i les institucions del capítol V del títol II de l'Estatut d'autonomia.*

És precisament en relació amb aquests òrgans estatutaris (singularment el Consell de Garanties Estatutàries, el Síndic de Greuges i la Sindicatura de Comptes) que es pot posar en qüestió la possibilitat de recórrer les seves decisions en matèria d'accés a la informació pública davant de la GAIP, atès que l'article 23.2 i la Disposició addicional 4a.1 de la Llei 19/2013, de 9 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBG estatal), que té caràcter bàsic, estableixen que contra les resolucions dictades per, entre altres, les institucions autonòmiques anàlogues al Defensor del Poble, Tribunal de Comptes i Consell d'Estat, només es pot plantejar recurs contenciós administratiu directe. Davant d'aquesta disposició de la Llei bàsica, que obeeix a la finalitat comprensible de respectar l'autonomia d'aquestes institucions de naturalesa jurídica especial i caràcter independent, té sentit la previsió del legislador català d'un conveni entre l'organisme estatutari afectat i la GAIP per poder estendre una via de garantia del dret d'accés, com és la reclamació davant de la GAIP, que d'altra manera es podria entendre impedida per imperatiu de la legislació estatal. En aquests casos, condicionar a un conveni previ la via de la reclamació davant de la GAIP, a més de respectar l'autonomia de les institucions estatutàries indicades, satisfent d'aquesta manera les finalitats que en aquest punt té la legislació bàsica, suposa també una ampliació de les garanties del dret d'accés a la informació pública feta per la Llei catalana, en comparació amb les limitacions establertes per la legislació estatal, i és precisament aquesta ampliació dels drets de la ciutadania d'accés a la informació pública el que donaria legitimitat a la innovació efectuada per la Llei autonòmica. En aquest sentit, la via del conveni de l'article 74.3 LTAIPBG ha servit de base perquè l'article 215.2 del Reglament del Parlament de Catalunya prevegi un conveni amb la GAIP per tal de poder reclamar a aquesta amb motiu de sol·licituds d'informació adreçades a la Cambra legislativa catalana, ampliant d'aquesta manera les garanties establertes per l'article 23.2 i la Disposició addicional 4a.1 de l'LTAIP estatal.

A diferència del que passa amb els organismes citats al paràgraf anterior, la Llei bàsica de transparència no conté cap limitació que pugui afectar l'aplicació de la garantia de la reclamació davant de la GAIP a les sol·licituds d'informació a universitats públiques, autoritats administratives independents i corporacions de dret públic; així les coses, la possibilitat que la Llei catalana pugui condicionar la garantia de la reclamació a la GAIP a un conveni previ amb aquestes entitats suposaria una restricció de les garanties establertes a favor del dret d'accés per part de la legislació bàsica de transparència (en la mesura que el dret a reclamar, amb caràcter gratuït, davant d'una autoritat independent com la GAIP és una garantia evident del dret d'accés), cosa que, de ben segur, no pot haver estat la intenció del legislador català, ja que, segons es desprèn dels debats parlamentaris, el seu capteniment era més aviat el contrari: reforçar i ampliar el dret d'accés, respecte dels mínims garantits per la legislació bàsica."

Cal entendre, per tant, que el condicionament fet per l'article 74.3 LTAIPBG de la via de la reclamació davant la GAIP a un conveni previ afecta només a les institucions de la Generalitat previstes al Capítol V del Títol II de l'Estatut d'Autonomia. Això no treu, naturalment, que la GAIP pugui subscriure

convenis per concretar un marc estable de relació i col·laboració, en benefici del dret d'accés a la informació pública, amb les universitats o qualsevol altre òrgan subjecte a les reclamacions davant d'aquesta Comissió de Garantia.

Es pot concloure, doncs, que la legislació de transparència atorga a la GAIP competència sobre reclamacions en relació amb sol·licituds d'accés a la informació pública adreçades a universitats públiques, a autoritats administratives independents o a corporacions de dret públic de Catalunya, com és la del cas que ara ens ocupa.”

Establerta la competència de la GAIP per resoldre sobre aquesta Reclamació, que la Universitat Rovira i Virgili no ha qüestionat, i considerant que la Reclamació reuneix els requisits formals establerts pel Reglament de la GAIP, aprovat pel Decret 111/2017, de 18 de juliol, pel qual s'aprova el Reglament de la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública, és admissible a tràmit.

2. Pèrdua d'objecte

Dels antecedents es desprèn que durant la tramitació de la reclamació la Universitat ha estimat la petició i ha tramès per correu certificat al reclamant la informació objecte de reclamació, per bé que el lliurament efectiu no s'havia pogut materialitzar per estar absent de l'adreça indicada als efectes de notificacions postals. Un cop lliurada la informació per part de la GAIP per canal electrònic, i considerant que la persona reclamant no n'ha fet objecció ni queixa, cal considerar satisfeta la seva pretensió i resulta procedent finalitzar la Reclamació per pèrdua sobrevinguda del seu objecte.

3. Publicitat de les resolucions de la GAIP

L'article 44 LTAIPBG preveu que les resolucions de la GAIP s'han de publicar en el portal electrònic de la Comissió previst a l'article 25 RGAIP, amb la dissociació prèvia de les dades personals.

Resolució

Sobre la base dels antecedents i fonaments jurídics exposats, el Ple de la GAIP, en la sessió de 22 de setembre de 2017, resol per unanimitat:

1. Declarar la finalització de la Reclamació 307/2017, per pèrdua sobrevinguda del seu objecte.
2. Disposar la publicació d'aquesta resolució al web de la GAIP.

Barcelona, 22 de setembre de 2017

Elisabet Samarra i Gallego

Presidenta

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa, es pot interposar recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en un termini de dos mesos, a comptar de l'endemà de la notificació de la resolució, d'acord amb la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.